

Prædiken 1. søndag efter Helligtrekonger uden nadver
v/Beth Marie Larsen Hagemann

Markus 10, 13-16

Vil I rejse jer og høre dette hellige evangelium som evangelisten Markus skriver:

Korsvar:

De bar nogle små børn til Jesus, for at han skulle røre ved dem; disciplene truede ad dem, men da Jesus så det, blev han vred og sagde til dem: »Lad de små børn komme til mig, det må I ikke hindre dem i, for Guds rige er deres. Sandelig siger jeg jer: Den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, kommer slet ikke ind i det.« Og han tog dem i favn og lagde hænderne på dem og velsignede dem.

Amen

Helligtrekonger tiden afløser julens fest med fødslen i Bethlehem, som er Guds komme til mennesker. Tiden efter en fest er i kirkeårets løb grøn. Den grønne farve afløser festens farve, som er hvid, og giver associationer til forårets farve, og fortæller om den kraft og livsglæde vi henter ud af en fest, vi har lagt bag os. Hellig-tre-konger-tiden er sådan en efterfejnings-tid, hvor vi skal leve på det, festen gav os og få det til at gro i vore liv med hinanden.

Vi er holdt om og skal ikke frygte at være alene. I den smukke salme fra Gammel testamente i Salmernes Bog 8 hører vi om Gud som skabereren. Guds *tingres værk* kalder salmisten Guds skabelse, det er livet, universet med månen og stjernerne, som han nævner, og så det lille menneske på jorden.

Det er meget vigtigt for Jesus at vi bringer vore børn til ham. I vor tekst hører vi at han blev vred da nogen prøvet at hindre dem i at komme til ham. Det var hans disciple. De mente, at Jesus ikke skulle plages med de små. Han havde nok med at undervise de voksne og helbrede all sygdom. Han havde da vigtigere ting at gøre end at tage imod disse børn! Ja, sådan tænkte nok hans disciple.

De forstod jo heller ikke, hvad han sagde! De var endog spædbørn, får vi vide hos Matthæus i parallelteksten til denne tekst fra Markus. Det var med et hidsigt temperament, hos disciplene i mødet med forældrene, som kom med sine små børn. Det står, at de truede ad dem, som bar dem. Måske truede de med næven og sagde: Forsvind! Men Jesus blev også vred. Alvoren i hans ord understreges end mere, når han siger: *Sandelig, siger jeg jer ... Lad de små børn ...* Det er vigtigt for Jesus, at vore børn kommer til ham.

Hvordan kan vi lede vore børn til Jesus? Når vi tager dem med i kirke, underviser dem i børneundervisningen, synger, læser og beder med dem hjemme. Men det mest grundlæggende og det første er det, som sker i den hellige dåb. Fordi dåben er det nådemiddel som passer bedst til de spæde børn, fordi de ikke har sprog. De kan ikke tilegne sig og forstå ord.

Denne tekst læses da også altid i forbindelse med dåb i kirken. Vi hører her om at *komme ind i Guds rige*. Og indgangen til Guds rige sker netop gennem dåben.

I Johannesevangeliet 3,5 står der: *Den der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige*. Dåb og indgang i Guds rige hører sammen. Dåben kaldes for "nådens port" på latin: *porta gratia*.

Ved dåben kommer man ind i Guds rige. Og dette blev symboliseret tydelig i gamle dage, fordi døbefonten blev sat ved indgangen til kirken. Dåben er nådens port. Gennem dåben bliver vi født på ny og kommer ind i og bliver medlem af Guds rige. Vi bliver Guds børn.

Denne barnlige tro og tillid får du ikke på anden måde, end at du fortsætter med at læse i Bibelen og går til gudstjeneste og hører Ordet forkyndt.

Nogle mener, at dåben skal vente til man bliver voksen og at dåben i hvert fald ikke er beregnet for de små og spæde børn. Men der skal vi forstå hvad Jesus mener: "Hvis I ikke **bliver som** børn, kan I slet ikke blive kristne!"

Ikke fordi børnene er syndfrie, men fordi de ikke har det ekstra, som de voksne har: den udviklede forstand, indvendingerne, selvbevidstheden. Derfor må I blive som børn, uskyldige og åbne, så vi kan se og tage imod at det er en far, vore Gud og frelser, som passer på os.

Ligesom et andet hvor Jesus siger: "Det er vanskeligt for en rig at komme ind i Guds rige." Ikke sådan at forstå, at fattige automatisk bliver frelst, eller at fattige er mindre syndere, men fordi de fattige ikke har rigdommens Gud at slå med. Mennesker som er rige på penge, kan være forblændet af at vil skrabe mere til sig og tror de bliver lykkelige af den grund. Glemmer at det er kærlighed og indre lykke, som er det vigtigste, troen på Gud.

Derfor fører Jesus os tilbage til vores barndom og til vores dåb og siger: Et barn er sårbart og afhængigt af andres omsorg og beskyttelse. Der findes intet så tillidsfuldt som at kigge ind i et par barneøjne. Der er intet filter for det blik hvormed barnet kigger på sin verden. Det tager imod livet uden nogen som helst modkrav. Det er rent modtagende og accepterende. For ingen kommer ind i Guds rige, uden at han bliver som dette spædbarn (Luk 18,15-17). Jo mere ren og åben.

Dåben er for dem, som tror på Gud Fader, Guds Søn og Gud Helligånd. For det spæde barn, som Jesus tager mod og giver troen i vandbadet ved ordet.

Men faktisk også for den voksne, som måske ikke har kendt til Gud og pludselig opdager at Gud også er der for ham. Så er dåben eller velsignelsen også for ham. Gud gør ham til sit barn. Sådan kan en som ikke har troet før, opleve evangeliet, som forkynder, at frelsen er for alle syndere. Jo større synden er, jo større er nåden.

Og da er det jo dejligt, at Gud har givet os søndagens Salme 8, så vi kan sige: "*Når jeg ser din himmel - dine fingres værk - hvad er da et menneske, at du husker på det.*"

1. søndag efter Hellig tre konger 9. jan. 2022 kl 11 Dannemare og kl 14 Vestenskov

Hvad er da et menneske – Hvad er et menneske værd? er menneskehedens evige tema. Aktuelt som nogensinde når vi ser hvordan mennesket lider rundt omkring i verden eller bare her i vores land.

Det gælder i høj grad for dem, der må slås med et handicap, som vores Dronning talte om i sin nytårs tale 2021.

Hos nogle er det nemt at se, som hvis man sidder i kørestol. Hos andre er lidelsen usynlig. Det kan være en psykisk sygdom, kroniske smerter eller noget helt tredje.

Fælles for alle, der må leve med et handicap, er, at det gør tilværelsen mere besværlig, og at man ikke altid bliver mødt med forståelse og respekt – måske tværtimod.

Nogle mennesker med handicap bliver ligefrem diskrimineret, måske også mødt med hån og drilleri. Det kan skyldes tankeløshed og uvidenhed; men uanset hvad, så er det forkert, og det burde vi holde os for gode til! Vi skal give os tid, ikke blot for at hjælpe, men også for at lære af hinanden. Det burde ikke være svært at behandle enhver med respekt.

Vi skal møde vore medmennesker med åbenhed. Andres livshistorie kan gøre os klogere. At spejle sit liv i de andres kan være tankevækkende og inspirerende. Man lærer sig selv at kende i mødet med andre.

Spørgsmålet om hvad et menneske er værd må holdes levende i hver ny generation. Og vi har alle den opgave at svare på det spørgsmål. Ansigt til ansigt med os selv og vores samtid må vi kunne svare når det spørgsmål møder os: Hvad er meningen med livet?

I vores kristne tankegang er meningen med livet at man gør hvad man kan for at give kærlighed og omsorg, hjælper hvor man kan, at vi søger trøst i bibelen og Jesus ord.

Svarene vi giver, afgør hvad slags samfund vi får og hvilken verden vi vil forme. Det begynder med de børn vi sætter i verden, og hvilke vilkår vi giver dem.

De skal arve vores verden, men hvis ikke vi giver dem noget at arve og bygge videre på, så kan det hele være lige meget. Derfor må vores tekst i dag, fortælle os at ved at komme til Gud, former vi verden. Gå ud med tro og energi og form verden.

Amen